

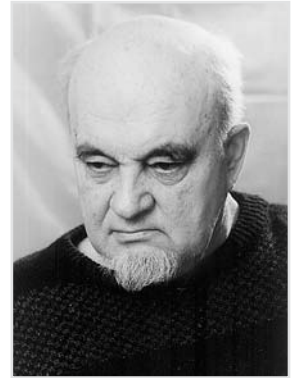
Народився 23 квітня 1931 р. у с. Криве Попільнянського району Житомирської області.

У 1953 р. із відзнакою закінчив ЛПІ за спеціальністю «Технологія органічних речовин», а в 1956 р. — аспірантуру в Інституті органічної хімії АН УРСР. Потім Г. Ф. Дворко працював молодшим, а згодом — старшим науковим співробітником відділу механізмів органічних реакцій цього інституту.

У 1959 р. захистив кандидатську на тему «Кінетика і механізм приєднання хлорної ртуті до ацетиленових похідних», а в 1966 р. — докторську дисертацію «Дослідження з кінетики та механізму приєднання галогеновуглеводневих кислот і йоду до кратних вуглеводень-вуглеводневих зв'язків».

У 1969 р. Генріх Федорович розпочав свій трудовий шлях в інституті «ВНДПКІнафтохім» (зараз — УкрНДІНП «МАСМА»), де організував лабораторію механізму дії присадок. Із 1972 до 1994 р. очолював сектор кінетики хлорорганічних реакцій у Київській філії Державного науково-дослідного і проектного інституту хлорної промисловості. Протягом 1994–1999 рр. був провідним науковим співробітником кафедри органічної хімії та технології органічних речовин НТУУ «Київський політехнічний інститут».

Генріх Дворко проводив фундаментальні дослідження механізмів органічних реакцій. Вчений запропонував спосіб вихористання основ Манніха та ортоалкілювання фенолів, який був реалізований його учнями в реальних продуктах, що використовуються в мастильних матеріалах. Так І. М. Василькевич та інші співробітники розробили технологію і налагодили виробництво в Україні й Росії високотемпературної антиокиснювальної присадки «Борін». Із застосуванням алкілфенольної основи Манніха Є. В. Кобилянський уперше у світовій практиці створив фенолятне надлужне мастило з високими експлуатаційними та еко-

Дворко Генріх Федорович

Доктор хімічних наук,
фахівець у галузі органічної хімії
та нафтохімії

логічними властивостями. В лабораторії хімічних методів захисту від корозії Київського політехнічного інституту під керівництвом Я. Б. Козліковського та В. А. Кошця на базі основ Манніха було розроблено і впроваджено в промисловість України, Білорусі та Росії термостабільні інгібітори корозії «ТАЛ-М», які водночас проявляють антиокислювальні властивості. Саме поліфункціональність продуктів, як і передбачав Г. Ф. Дворко, забезпечує їм відмінні якості і широке поле застосування.

Учений був автором близько 400 наукових праць, опублікованих, зокрема, в таких журналах, як «Angewandte Chemie», «Journal of Physical Organic Chemistry», «Progress in Reaction Kinetics and Mechanism». Під його керівництвом захищено чотири докторські і більше 20 кандидатських дисертацій. У 2011 р. в Нью-Йорку видана монографія Генріха Федоровича «Mechanisms of covalent bond heterolysis: novel methods of investigation, new facts, and new interpretations».

Помер 7 липня 2012 р.

Народився 21 березня 1931 р. у м. Надвірна Івано-Франківської області. У 1953 р. закінчив геологічний факультет Чернівецького державного університету.

Трудову діяльність розпочав на посаді геолога в Долинській конторі буріння. Упродовж 1956–1961 рр. працював начальником пошукової геологічної партії в Казахстані і Таджикистані.

З 1962 р. В. Г. Дем'янчук працював у Міністерстві геології України. Спочатку обіймав посади старшого інженера, начальника відділу геології нафти і газу, а з 1975 р. — головного геолога Управління пошукових і розвідувальних робіт міністерства.

У 1970 р. Василь Григорович здобув учений ступінь кандидата геолого-мінералогічних наук.

На період керівництва Василя Дем'янчука припав час розквіту геологічної служби Міністерства геології: збільшено обсяги пошукового і розвідувального буріння (щорічно бурилося 550–600 тис. м), завершувалося будівництво 100–120 свердловин, з яких 35–50 були продуктивними, а також відкрито нові родовища, зокрема такі значні за запасами вуглеводнів, як Яблунівське, Західно-Хрестищенське, Юліївське (на території Дніпровсько-Донецької западини), Голіцинське (в акваторії Чорного моря), Росільнянське, Залужанське і Лопушлянське (на Прикарпатті), збільшено обсяги приростів запасів газу та нафти.

Упродовж 1970–1973 рр. Василь Григорович перебував у відрядженні в Республіці Куба. Обіймав посади головного геолога, в. о. керівника групи радянських спеціалістів. Під його керівництвом тут була запропонована концепція насувної, схожої до карпатської, тектоніки в регіоні, яка згодом підтвердилася, що стало основою до відкриття нових нафтових родовищ і зростання в республіці обсягів нафтовидобутку. Протягом 1989–1992 рр. він був керівником групи радянських геологів-нафтовиків у Республіці Бангладеш.

Дем'янчук Василь Григорович

Кандидат геолого-
мінералогічних наук,
фахівець у сфері
геології нафти і газу

Василь Григорович приділяв велику увагу розвитку і розширенню нафтогазової тематики в УкрДГРІ, який був базою для відкриття нових родовищ та підготовки молодих учених-виробничників, які згодом очолили геологічні служби територіальних об'єднань (Ю. З. Крупський, Л. В. Курилюк, І. В. Леськів та ін.).

Василь Дем'янчук — автор понад 70 друкованих праць, зокрема більше десяти монографій.

Упродовж тривалого часу він входив до комісії РЕВ із координації геологічних досліджень у прикордонних регіонах України, Польщі, Чехословаччини й Угорщини, редколегій наукових видань АН України, серед яких «Геологічний журнал» та «Геологія і геохімія горючих копалин».

Нагороджений орденом «Знак Пошани», медаллю «За освоєння цілинних земель» та галузевими відзнаками. Він — лауреат Державної премії УРСР у галузі науки і техніки.

Помер 25 листопада 1992 р.